Any XXXIX · febrer 2023

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº 116

"Mis alegrías... ¡Estar hoy aquí con ustedes!"

Papa Francesc

Editorial

Un fet històric

El passat 10 de novembre el nostre Seminari Conciliar va viure un fet històric. Vàrem ser rebuts pel Papa Francesc i tinguérem amb ell una llarga conversa. A tots ens sorprengué el seu to de cordialitat i franquesa.

Hem d'agrair al nostre arquebisbe, el cardenal Joan Josep Omella, que ens facilités aquesta audiència, sense precedents en la història del nostre Seminari.

En aquesta edició del «Portal Obert» trobareu un recull del nostre pelegrinatge a Roma que tingué l'epicentre en la figura de l'apòstol Pere. Entre altres activitats, la visita a les Scavi, la necròpolis del segle I, que es troba just sota la basílica i on es pot venerar la tomba de l'apòstol, ens va ajudar molt a valorar i agrair la tant llarga i fecunda història de la nostra Església. En trobar-nos després, davant el successor de Pere, el Sant Pare Francesc, i poder parlar amb ell sobre diverses qüestions actuals que ens preocupen, va ser una experiència molt entranyable per a tots.

Ben segur que recordarem sempre les paraules del Papa i el que ell espera dels futurs sacerdots: pastors entregats i homes de pregària. Tot un full de ruta!

En tancar aquesta edició, ens arriba la bona notícia del nomenament del nou bisbe auxiliar de Barcelona, Mn. David Abadías i Aurín. Ens alegrem i l'encomanem especialment en aquesta nova missió que el Senyor li encomana!

Mn. Salvador Bacardit
RECTOR

CONTINGUT

portalobert

nº 116

Director:
Mn. Bernat Gimeno Capín

Edició i composició:
Javier Casals Pich-Aguilera
Joan Piñol i Garcia

Correctors:
Antoni Manzanera Navarro
Joan Xipell Font

Fotografia:
Armand Kamnang Martínez
Luís Jaureguizar Gratacós
Peter Kibiru Waithira

Redacció:
Comunitat del Seminari

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00

Correu electrònic:
seminari@seminaribarcelona.cat

Disseny, maquetació i impressió:
Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal:
B-43509-86

www.seminaribarcelona.cat

Crònica

Setembre - Gener

El conjunt del Seminari en el dia de la inauguració de curs.

SETEMBRE
5-9 Convivència d'inici de curs.
24-25 Mare de Déu de la Mercè i Ordenacions sacerdotals.

OCTUBRE
7 Mare de Déu del Roser (Rosari Comunitari).
19 Admissió als ordes.
22 Formació amb Jordi Soley.
23 Ordenació diaconal de St. Feliu de Llobregat.
26 Dinar amb els rectors que acullen seminaristes.

NOVEMBRE
8 Vetlla de pregària per les vocacions Bcn.
11 Eucaristia pels difunts del Seminari.
12 *Holywins* Seminari Menor.
14-16 Sortida de propedèutic a Poblet.
29 Vetlla de pregària per les vocacions St. Feliu de Llobregat.

DESEMBRE
8-11 Celebració de la Immaculada, Pelegrinatge a Roma i Audiència amb el Sant Pare.
16 Celebració del Nadal amb els bisbes.

GENER
7 Funeral de Benet XVI a la Sagrada Família.

Visita del curs propedèutic al monestir de Poblet.

Agenda

FEBRER
6 Comencen classes 2n quadrimestre.

MARÇ
15 Ministeris de Lector i Acòlit al Seminari.
16 Trobada inter-seminaris.
18 Trobada amb les famílies. Vetlla vocacional al Seminari (19'00 a 20'30 h).
19 Sant Josep. Dia del Seminari.

ABRIL
4 Missa Crismal a la Catedral de Barcelona.
5 Missa Crismal a la Catedral de St. Feliu de Llobregat.
21 SCB Talks.
29 Trobada d'escolans (Seminari Menor).

JUNY
17 Inici període vacances.

JULIOL
10-14 Convivència d'Escolans (Seminari Menor).

AGOST
1-6 JMJ Lisboa.

In memoriam

El 12 de Febrer recordem de manera especial al Bisbe Toni Vadell en el 1r aniversari del seu traspàs. Que des del Cel continuï intercedint per nosaltres.

Gaudint de les vacances

Convivència a Benicàssim amb el nostre Cardenal

El cardenal ens va animar a uns quants a pujar de matinada el Bartolo.

A les coves de la Vall d'Uixó (Castelló).

Aquest juliol els seminaristes de Barcelona vam tenir el privilegi de poder gaudir d'una convivència a Benicàssim amb el nostre cardenal Joan Josep Omella. Aquesta escapada va ser causa de gran alegria al Seminari perquè els últims dos anys no s'havia pogut fer la convivència d'estiu per la pandèmia. Per preparar-ho logísticament, es va formar una comissió de seminaristes, representants de cadascuna de les etapes formatives, per poder així aportar el màxim d'idees possibles.

Ens vam allotjar al Convent dels Pares Carmelites de Benicàssim, al Desert de Les Palmes (Castelló). El monestir, de sòbria i elegant presència, es troba envoltat de tarongers i jardins, a redós de la muntanya del Bartolo, integrat en un entorn natural extraordinari i dominant la vall que baixa fins a Benicàssim. El desert és, doncs, un mirador privilegiat per a tot aquell que desitgi trobar un ambient de pau i bellesa. És un lloc ideal on passar uns dies d'esbarjo, després d'un any de treball invertit tant en els estudis com en el creixement de la pròpia vida personal i espiritual.

Vam poder dur a terme un seguit de sortides cap a llocs propers des del mateix convent. Així doncs, vam visitar les coves de Sant Josep (Vall d'Uixó), on vam gaudir d'un tranquil passeig amb barca al llarg del riu subterrani navegable més llarg d'Europa.

D'altra banda, vam visitar el castell de Peñíscola, també anomenat el castell del papa Luna, situat en la zona més elevada del penyal que domina la ciutat, a 64 metres sobre el nivell de la mar. Allà ens van explicar com els templers van construir aquesta obra romànica sobre restes d'una fortalesa àrab entre 1294 i 1307. Més tard, l'antipapa Luna (Pedro Martínez de Luna i Pérez de Gotor), que prengué el nom de Benet XIII, de l'obediència d'Avinyó, va convertir el castell en la seva seu pontifícia en el llarg litigi sobre la seva legitimitat. De la seva tenacitat, curiosament, ens ve l'expressió *mantenerse en sus trece*.

També vam poder visitar a Alquerías del Niño Perdido (Castelló) la Residència Mossèn Sol, dels Sacerdots Operaris Diocesans. Ens van rebre tant el director, el pare Emilio Lavaniego, com Mons. Rutilio del Riego Yánez, bisbe auxiliar emèrit de San Bernardino (Califòrnia, Estats Units). Ens van explicar que la residència és una casa per a sacerdots amb la "necessitat de créixer", de manera que puguin tenir "mitjans per a un procés psicològic de maduració", "un procés físic de reconciliació", i un "procés per a recuperar la vida espiritual". És tracta d'un acompanyament integral que s'ofereix a preveres de tota Espanya.

El cardenal va presidir l'Eucaristia amb tota la comunitat de sacerdots de la Residència a un convent de Carmelites Descalces, que es troba providencialment situat a pocs metres dels Operaris. En acabar vam prendre una fresca llimonada que ens havien preparat les monges i vam gaudir d'una barbacoa amb els operaris.

També vam tenir temps d'anar a la platja, on vam aprofitar per jugar partits de voleibol (bastant discutits!). En una altra ocasió, vam poder gaudir d'un campionat de Karts on tothom ho va donar tot. Igualment, un grup de valents van pujar el turó Bartolo (729 m). L'excursió va començar de matinada, quan encara era tot fosc, i en arribar al cim vam pregar Laudes amb unes meravelloses vistes de la costa. *Laus Deo!*

Eduard Mata Grau
Etapa Configuradora

Peregrinación a Lourdes

La peregrinación con la Hospitalidad de Lourdes de Barcelona, Terrassa y St. Feliu de Llobregat tuvo lugar en el mes de junio, una vez finalizado el curso 2021-2022. Nos sumamos los seminaristas de las etapas Propedéutico y Discipular. Para algunos de nosotros, como era mi caso, se trataba de la primera experiencia, mientras que otros ya repetían.

Los días previos a la salida se percibía en la sede de la Hospitalidad la ilusión desbordada por la peregrinación, tanto de los organizadores como de los hospitalarios y peregrinos, incrementada por la suspensión de los viajes al Santuario de los últimos años por culpa de la pandemia. Esta ilusión nos fue contagiada a los seminaristas que nos preparábamos para la salida en la reunión preparativa, en la cual se nos transmitió -especialmente a los nuevos participantes- la gran experiencia que estábamos a punto de vivir, y que tanto bien nos iba a hacer en nuestro proceso formativo encaminado hacía el ministerio presbiteral.

Llegamos a Lourdes por la tarde del día 23. Rápidamente nos instalamos y acudimos al Accueil, el hospital donde se alojaban los enfermos y peregrinos. Allí empezamos a prestar nuestro servicio junto a los demás voluntarios, algunos de ellos con años e incluso décadas de experiencia en esta peregrinación.

Los días sucesivos, del 24 al 26, madrugábamos para acudir al servicio de sala asignado, donde ayudábamos a los enfermos para después acudir a los actos y celebraciones previstas: la misa con la Hospitalidad, la procesión de antorchas, la exposición del Santísimo o la misa internacional son momentos de oración que voluntarios y peregrinos gozamos con intensidad.

Pasamos los días de peregrinaje compartiendo una gran experiencia, que finalizó el último día con una paella fraterna, música y baile posterior, donde celebramos toda la experiencia vivida.

Raúl Tornavacas Pérez
Etapa Discipular

Convivència d'estiu a Galícia

Per tercer any consecutiu, els seminaristes del bisbat de Sant Feliu de Llobregat juntament amb el nostre bisbe, Mons. Agustí Cortés, i Mn. Joan Pere Pulido vam realitzar la convivència d'estiu. Enguany la destinació escollida era fer una ruta per Galícia. Com a novetat: la participació d'un representant del clergat recent ordenat, Mn. Joan Francesc Cortès, amb l'anhel que pugui esdevenir tradició.

Per preparar l'escapada vam buscar diferents llocs d'interès per tal de poder conèixer una altra realitat eclesial. Alhora, però, tenint en compte les seves tradicions culinàries i el seu fantàstic patrimoni artístic i cultural. Tot sintetitzat en quatre dies.

Una de les experiències més maques tingué lloc el segon dia. Després de visitar la catedral Santa Maria de la diòcesi de Tui-Vigo, vam tenir el plaer d'experimentar el do de l'acollida i la gratuïtat per part del bisbe d'aquella diòcesi, Mons. Luís Quinteiro. S'hi van sumar l'equip de formadors del seu seminari, encapçalat pel rector Don Ángel Carnicero, i d'un grup de seminaristes. Havent compartit el típic dinar gallec amb els amfitrions i fora de tota programació, Don Ángel ens va acompanyar a Baiona (Pontevedra). Allà es conserva una rèplica de la caravel·la "La Pinta", una de les tres naus amb les què Colom va arribar a les Amèriques.

En acabar el viatge tot el grup coincidia en el mateix: han estat uns dies que han servit per reforçar els vincles entre nosaltres i amb el bisbe, tot coneixent l'Església que peregrina a Galícia i experimentant els dons de la gratuïtat, l'acollida i la fraternitat.

Mn. Josep Sellarés Mestre
Etapa Pastoral

Convivència d’inici de curs

La fraternitat i l’amistat com a objectiu

Al port de Barcelona, amb el director de l’Apostolat del Mar *Stella Maris*, Mn. Ricard Rodríguez-Martos.

L’estiu ha estat ple d'experiències pastorals. El Seminari han participat de la Peregrinació Europea de joves (PEJ) a Santiago de Compostel·la, del Festival de la Joventut de Medjugorje o de les convivències d’escolans. A més, els de Barcelona vam passar uns dies de convivència al desert de Les Palmes a Castelló. Com tots els anys abans de reprendre les classes vam passar uns dies de convivència i de posada en marxa de l'edifici. En primer lloc, vam tenir una xerrada amb el rector que ens va donar la benvinguda a tots. També va exposar els objectius d'aquest primer semestre per aconseguir una millor formació en el Seminari. Es va fer especial menció a la fraternitat entre els seminaristes, ja que el dia de demà, si Déu vol, compartirem aquesta fraternitat en el ministeri. Aquestes amistats es forgen en el seminari, treballant tots per un bon ambient a la casa.

Forma part de la convivència realitzar alguna sortida. Enguany, la pastoral del mar *Stella Maris*, ens va convidar a tot el Seminari a fer un volt amb un vaixell pel port de Barcelona. Ens va acompanyar el diaca permanent Ricard Rodríguez-Martos, el qual va explicar tot el que realitzaven des d'aquesta pastoral al port, amb la quantitat de gent que reben diàriament.

L'endemà vam anar a conèixer els edificis més emblemàtics del Passeig de Gràcia. Aquesta vegada, el doctorand de la Facultat Antoni Gaudí Mn. Xavi Vila ens va acompanyar durant aquesta visita. Va ser una experiència inoblidable per a tots, ja que ens vam adonar de la gran presència cristiana que hi ha pels carrers de Barcelona. Des d’ara, cada vegada que passem pel Passeig de Gràcia, sabrem que tot ell és un camí de gràcia i un cant a la vida, plena d'elements teològics molt profunds en moltes façanes dels edificis.

Aquests primers dies sempre són molt emotius per a tots, ja que donem la benvinguda als nous seminaristes pels quals tant hem resat el curs anterior. A més, tenim llargues estones per poder compartir el que cadascú a viscut durant l'estiu. Poder compartir totes aquestes experiències amb la comunitat del Seminari fa que aquesta fraternitat de la qual parlàvem anteriorment agafi protagonisme en la nostra relació amb tots.

Donem gràcies a Déu per tot el que té de bo aquest període de vacances. També li demanem que ens ajudi a portar la creu de cadascun en aquells moments més complicats. Però, de manera especial, li demanem que ens faci ser molt fidels a la crida que hem rebut.

Escoltant *in situ* les explicacions de Mn. Xavier Vila sobre les cases Ametller i Batlló.

Luis Jaureguizar Gratacós
Etapa Discipular

Noves incorporacions al Seminari

Ens expliquen el seu testimoni

Renatto Giovanny Delgado

Tinc 44 anys i sóc d'origen equatorià però visc a Badalona des de fa 16 anys on des del primer moment m'hi he sentit com un més. La meva vocació va néixer a la meva ciutat natal (Guayaquil) i ha anat creixent a Badalona amb l'ajuda de bons mossens.

De jove, mai no havia pensat en seguir el camí del sacerdoci. En el meu caminar pel món, vaig anar descobrint una creixent crida de Déu perquè només en Ell podia trobar la felicitat que havia buscat en les coses del món. La missa diària i les estones de pregària personal amb el Senyor davant el Sagrari m'han ajudat a entendre on em volia Déu. El meu ofici de dependent de peixateria ha estat d'una gran ajuda tots aquests anys i m'ha ensenyat a saber estar amb la gent.

Vaig descobrir la meva vocació per primera vegada quan estava fent la catequesi de Confirmació. M'ha estat molt difícil fer aquest pas de lliurament total al Senyor però, amb l'ajuda de Maria Auxiliadora, espero poder discernir perquè quan arribi aquest dia que el Senyor em té preparat des de l'eternitat pugui ser un pastor segons el Cor de Crist.

Pietro Cristiano Damasceno

Tengo 25 años y soy graduado en Filosofía por la facultad San Basilio Magno (Brasil) y en filosofía eclesiástica por la Universidad de Navarra.

Tuve la gracia de nacer en una familia católica, donde recibí una formación humana y espiritual que me marcó profundamente. Mi vida se ha desarrollado en el entorno de la familia, de la Iglesia y de los buenos amigos que Dios ha puesto en mi camino. Así, he vivido la fe con la música, la catequesis y la amistad.

En la vida hay siempre algún personaje importante en quien nos apoyamos. Entre otros, puedo destacar a san Antonio de Padua, como devoción familiar. Es el santo de las causas difíciles. Rezábamos su novena en familia después del santo rosario.

Los santos nos apuntan el camino hacia Dios y, gracias a la piedad y devoción a ellos, por medio de mi familia y de los buenos amigos, he podido crecer en la vida cristiana y discernir la vocación sacerdotal. Ahora, en el Seminario, quiero cultivar esta vocación con la ayuda de Dios.

Victorino Milla Armengou

Tinc trenta anys i soc de Barcelona ciutat. He estudiat Psicologia i he treballat de sagristà i d'administratiu, entre d'altres coses. Aquest any, com a membre de l'associació catòlica de Guies i Scouts d'Europa, continuaré servint com a cap de Tropa d'un grup de nois entre dotze i setze anys, a la parròquia de Santa Maria del Remei (Les Corts).

Dono gràcies a Déu perquè no deixo mai de descobrir la profunditat dels seus tresors. Aquells que té amagats pels qui —imperfectament— l'estimen, com la seva presència sacramental, especialment a la Santa Missa i a la Confessió.

Ja sabeu que al Seminari —com a tot arreu—sempre agraïm les vostres oracions, perquè no defallim en la Fe, l'Esperança i la Caritat, i corresponguem a aquell Cor que tant ha estimat a la seva Església.

Gerardo Velázquez Jiménez

Nací en México hace 44 años, en una familia arraigada en la fe. Soy el segundo de cuatro hermanos y estudié en un colegio católico. Fue allí donde escuché por primera vez la llamada al sacerdocio. Participando en diferentes grupos de jóvenes, mi vocación se fue confirmando. Pero, al terminar la universidad, mi impaciencia me impidió ver que las puertas que se me iban cerrando para seguir al Señor eran, en realidad, parte del camino. Llegué a España sin rumbo, tratando de encontrar la anhelada felicidad.

El tiempo del confinamiento me ayudó a darme cuenta de que mis pasos estaban siguiendo la senda equivocada. La muerte de una persona muy querida, cuyo testimonio cristiano desbordaba alegría por la presencia del Señor en su vida, hizo que me replanteara mi camino. Decidí regresar, como el hijo pródigo, a la casa del Padre. Viví una intensa experiencia en Medjugorje y, al volver, dejé la seguridad de mi trabajo en un hotel y comencé a trabajar como sacristán en la parroquia de San Pio X, donde me aceptaron como uno más de la familia. Acompañado de un sacerdote, allí pude comenzar el discernimiento que me ha traído hasta el Seminario.

Tres nous preveres per a la diòcesi

Solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè

La Sagrada Família va acollir el passat diumenge 25 de setembre l'ordenació presbiteral de tres nous sacerdots: Mn Íñigo de Alfonso Mustienes, Mn Jaime Moyá Querejeta i Mn Fernando Gilabert Llabrés. Una ordenació de nous preveres a l'arxidiòcesi sempre és motiu de joia i festa, i així ho vam celebrar al Seminari Conciliar de Barcelona. Per a més alegria, l'ordenació va coincidir amb el cap de setmana de la festivitat de la nostra patrona, la Mare de Déu de la Mercè.

Els tres ordenands, prostrats, durant el res de la lletania dels sants.

Com ja ve sent nova tradició, puix no fa més d'un parell d'anys que es fa, divendres vam celebrar una vetlla de pregària pels futurs ordenands a la capella del Seminari. Va consistir en una estona d'oració davant el Santíssim, amb cants portats per la coral formada per seminaristes i meditacions preparades pel director espiritual, Mn. Pere Montagut. Tot això, acompanyats pels tres futurs sacerdots, amb qui després vam poder conversar una estona, hores abans de la seva ordenació.

L'endemà era 24 de setembre, festivitat de la Mare de Déu de la Mercè, copatrona de Barcelona. Tot el Seminari de Barcelona ens vam trobar a la Basílica de la Mercè, per celebrar la Santa Missa en honor a la patrona de l'arxidiòcesi. Presidida pel rector del Seminari, Mn. Salvador Bacardit, i acompanyada pels cants de la coral, vam poder gaudir d'una preciosa i solemne celebració al magnífic temple del segle XVIII. Impressionava veure la llarga cua de barcelonins que venien a venerar la imatge gòtica de la Verge, que acaba de ser restaurada.

Diumenge, la Basílica de la Sagrada Família va ser testimoni de l'ordenació dels tres nous preveres que, per a goig de tot el poble fidel, es van incorporar al presbiteri diocesà de Barcelona. Els diaques Mn. Fernando, Mn. Jaime i Mn. Íñigo van rebre el sagrament de l'orde del presbiterat, acompanyats per les seves famílies, per sacerdots que van venir de tota Espanya i pels companys seminaristes. La celebració solemne va ser presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, i va comptar amb la presència dels bisbes auxiliars de la diòcesi. Els ordenands arribaren en processó a l'altar juntament amb els altres diaques, seguits dels preveres i, al final, els bisbes. Després, inserit en la celebració eucarística, es va iniciar el ritus de l'ordenació: la postració mentre s'entonava la Lletania dels Sants, la imposició de mans del bisbe i els preveres, l'oració d'ordenació, la imposició de la casulla, la unció amb el Sant Crisma i l'entrega del calze i la patena. Una vegada ja sacerdots, van concelebrar a l'Eucaristia. La vetllada va acabar al Seminari amb un pica-pica, on vam poder felicitar els nous ordenats i rebre les seves benediccions.

És una alegria poder comptar amb tres nous preveres de Jesucrist al món. Preguem a la Mare de Déu de la Mercè perquè siguin sants sacerdots i perquè portin moltes ànimes al Cel.

Celebració eucarística a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè.

Arturo Gavilán Roldós
Etapa Discipular

Dos nous diaques a St. Feliu

Vilafranca acull l'ordenació diaconal

Mn. Josep i Mn. Manolo amb el bisbe Agustí i bona part de l'equip de formadors.

Els nostres companys Josep Sellarés i Manuel Rodríguez van rebre l'ordenació diaconal de mans del bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés, a la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès el passat diumenge 23 d'octubre.

La cerimònia d'ordenació va ser un moment doblement assenyalat per a la diòcesi de Sant Feliu. En primer lloc perquè la consagració de dos nous diaques no és cosa menor. L'Església n'ha tingut plena consciència des dels primers temps. Sant Ignasi d'Antioquia deia: "els que son diaques dels misteris de Jesucrist [...] no son diaques de menjars i begudes, sinó servidors de l'Església de Déu". No és estrany, doncs, que cridés a "respectar als diaques com a Jesucrist" (*Ad Trallianos*). En segon lloc, va ser un dia assenyalat perquè Mons. Cortés celebrava el seu setanta-cinquè aniversari. Aquesta xifra representa per a tot bisbe diocesà molt més que un any més: és l'hora de posar a disposició del Papa el seu càrrec com a cap de la diòcesi, l'hora de presentar la renúncia per jubilació.

Les lectures proclamades, tot i ser les pròpies d'aquell diumenge, semblaven escollides per a l'ocasió. A la segona lectura, sant Pau ens deia: "la meva vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar" (2Tm 4, 6). Doncs bé, els diaques, assistents dels sacerdots en l'acte sacrificial de la Missa, vessen semblantment llurs vides en l'altar, per a Déu i, des de Déu, en favor dels homes. D'altra banda, l'Evangeli, "tothom el qui s'humilia serà enaltit" (Lc 18,14), il·luminava el cor de la celebració. Els dos ordenands es postraven davant l'altar conscients del seu no-res i s'aixecaven ministres i consagrats de Jesucrist per tota l'eternitat. En l'homilia, Mons. Cortés va explicitar allò escoltat en la Paraula de Déu: va convidar tota l'assemblea a "fer de la nostra llibertat un regal per a Déu i, en les Seves mans, per als nostres germans." Alhora, recordava que el camí d'aquesta autodonació passa, per als ministres sagrats, pel "celibat, camí de perfecció radical de l'amor".

Abans d'acabar la cerimònia, l'acció de gràcies dels ordenands va fer esclatar l'emoció que habitava el temple. En els rostres dels ordenats i dels més íntims amics van córrer les llàgrimes. En els de tots els presents es van dibuixar extravertits somriures.

Que Déu beneeixi aquests nous dos diaques en el seu camí cap el sacerdoci!

Els diaques reben els nous ordenats amb una abraçada.

David Lucena Peris
Etapa Configuradora

Pelegrinatge a Roma

Audiència amb el Papa Francesc

Plaça de Sant Pere, 9 de desembre de 2022

Ja portàvem esperant gairebé tres quarts d'hora quan un monsenyor va travessar la sala on tindria lloc l'audiència que el Sant Pare dedicaria al Seminari de Barcelona. Aquest prelat es va sorprendre del silenci que regnava a la sala i ens va preguntar si estàvem resant. Certament el moment convidava a fer-ho. Així cadascú es preparava interiorment per l'encontre amb el Vicari de Crist. Pocs minuts després va aparèixer el Sant Pare. Va ser llavors que es va trencar el silenci i el vam rebre amb aplaudiments com a expressió del nostre agraïment i afecte. Entrava coixejant, amb un bastó. Somreia però no podia amagar cert cansament, potser fruit dels anteriors encontres que havia tingut just abans de nosaltres. De fet, en acabar encara l'esperava un altre audiència amb el Cos de Bombers. Es va dirigir al seu lloc i vam seure tots.

L'audiència va començar amb una salutació del bisbe Javier Vilanova que ens acompanyava i, tot seguit, una presentació del nostre Rector, Mn. Salvador Bacardit. Llavors va prendre la paraula el Papa. Portava escrit un discurs però el va entregar al Rector amb l'encàrrec de lliurar-nos-el perquè el poguéssim llegir amb calma. El Papa va preferir aprofitar el limitat temps del que disposàvem per conversar distesament amb nosaltres. No sabíem el temps que tindríem ni com es desenvoluparia l'audiència, però, el nostre bisbe, Mons. Joan Josep Omella, ja ens havia avançat que, per si de cas, preparéssim algunes preguntes. Així ho havíem fet les dues comunitats del Seminari: St. Josep Oriol (Etapes Propedèutica i Discipular) i Sagrat Cor (Etapa Configuradora). Justament llavors, quan va començar el diàleg, el rostre del Sant Pare es tornà més descansat i somrient.

Les nostres preguntes anaven orientades a diferents aspectes de la vida eclesial i de la formació sacerdotal. Entre d'altres, van sorgir temes referents a la societat i la cultura, el diàleg amb un món tan secularitzat, les crisis de fe en la vida dels preveres, l'acompanyament dels qui pateixen i les alegries i creus que experimenta el Papa en el ministeri petrí. El Sant Pare escoltava amb interès i responia cada pregunta amb calidesa humana i espiritual. Procurava il·luminar la qüestió partint sempre del Crist Bon Pastor, el nostre model i exemple de comportament, a qui som cridats a representar sagramentalment en l'Església i el món.

Ciutat del Vaticà, 10 de desembre de 2022

Des d'aquesta perspectiva, ens anava recordant aspectes de la vida sacerdotal. No es tractava d'idees noves, sinó de posar èmfasi en elements que repeteix sovint el Sant Pare en d'altres audiències amb preveres i seminaristes. Ens va recordar que és prioritari tenir present el discerniment formatiu. També ens va alertar contra el clericalisme, la mundanitat espiritual, el carrerisme, la doble vida, les aparences i les ànsies de protagonisme. Tot i així, ens va animar a tenir clara la nostra identitat sacerdotal. Ens convidava a sortir de nosaltres mateixos, de la pròpia comoditat i anar a buscar, sense accepció de persones, les ovelles encomanades: les que estan dintre i les que estan fora del ramat. Igualment, va destacar l'acompanyament a la gent gran i els malalts. El Papa ens va demanar no menysprear ningú i no caure en moralismes que portin a condemnar i a excloure. Que aprenguem, practiquem i visquem l'harmonia entre la fidelitat a l'ensenyament de l'Església i la pràctica de la misericòrdia amb tothom, a imatge del Crist que cura les ferides. Convé no caure en la pusil·lanimitat, ans al contrari, tenir grandesa d'ànima. Ens insistia en anar amb l'Evangeli a la mà i en la importància de la pregària per mantenir-se ferms i no defallir.

El diàleg va durar mitja hora i va estar marcat pel seu to col·loquial i alguna que d'altra expressió argentina simpàtica, amanit d'exemples i d'imatges. Contestant la darrera pregunta, va confessar que, com a Papa, té com a creu el patiment de la gent fruit de la pobresa i les guerres. També viu amb tristesa el testimoni incoherent i les informacions que li arriben sobre alguns membres del clergat. Quines són les alegries del seu ministeri? “Mis alegrías... ¡Estar hoy aquí con ustedes!”, va dir el papa Francesc.

En acabar, vam tenir el goig de saludar personalment el Papa, un per un, compartint amb ell un breu diàleg. Ens va regalar un rosari (és bella la reflexió que ens fa d'aquesta pregària mariana en el seu discurs escrit a la llum de l'ensenyament de sant Manuel González) i un llibre: *Soñemos juntos. El camino a un futuro mejor*, fruit d'unes converses entre el Papa i el periodista Austen Ivereigh. Finalment, vam fer la foto de grup i el cant del Virolai. Per acabar, vam veure com el Papa marxava saludant tot somrient pel passadís central.

Moment emotiu. Un regal del Senyor per tota la comunitat del Seminari. No ens queda més que agrair al Senyor l'oportunitat d'haver estat tan a prop del Sant Pare el matí del 10 de desembre de 2022, una data que queda ben gravada en el nostre anuari i principalment els nostres cors. Agraïm també el cardenal Joan Josep Omella, que ha fet possible aquest encontre, així com a totes les persones que col·laboren, tan materialment com espiritual, en la formació dels futurs preveres al nostre Seminari.

Mn. Bernat Gimeno Capín
Formador

Abans de marxar, el Papa va cantar amb nosaltres el Virolai.

Vam haver d'esperar asseguts una bona estona, mentre el personal ho posava tot a punt i el Papa acabava d'atendre les visites anteriors. Va ser un moment de nervis.

Aplaudiments al Sant Pare en entrar a la sala de l'audiència.

Salutació del bisbe Javier Vilanova.

El Papa entrega les seves paraules transcrites al Rector, Mn. Salvador.

Quan el Papa ens va demanar que li féssim preguntes, es va crear un ambient més distès. Edu Mata va ser el primer en preguntar.

Pau Camacho va obrir la seva pregunta felicitant el Sant Pare pel pas d'Argentina a les semifinals del Mundial.

L'Arturo va bescanviar el solideu papal, que quedarà exposat com a record de la visita a la vitrina de la sagristia del Seminari.

Peter va lliurar un llibre sobre la història del Seminari.

Impartint la benedicció final.

L'audiència va ser el centre del pelegrinatge

La comunitat del Seminari al pati interior del Palau Apostòlic.

En el mateix instant de la nostra partida cap a Roma, el Sant Pare realitzava la tradicional ofrena floral a la coneguda imatge de la Immaculada Concepció de la plaça Spagna, situada vora el cos de bombers de la Ciutat Eterna. Precisament en aquell indret vam començar el nostre pelegrinatge la vesprada del 8 de desembre: als peus de la Immaculada resant la Salve.

Divendres vam poder preparar la visita al Sant Pare celebrant l'Eucaristia a la Cripta dels Papes, on reposen les restes de Sant Pere. Després, vam visitar els Museus Vaticans, detenint-nos especialment en la Capella Sixtina, que vam poder contemplar malgrat l'elevat nombre de visitants que hi havia durant aquells dies. A la tarda tinguérem una de les visites més destacades: els Scavi. Es tracta d'una necròpolis romana pagana, situada sota el nivell de la primera basílica de Constantí. La visita va suposar una immersió real en els moments històrics de la mort de l'Apòstol Pere, la presència dels primers cristians, els primers romans conversos, etc. Va ser impactant per tots contemplar el sepulcre on va ser enterrat Sant Pere, lloc situat just a sota de l'altar de la basílica actual. Allà mateix es visualitzava l'acompliment de les paraules del Mestre: "Tu ets Pere, i *sobre aquesta pedra edificaré la meva Església*" (Mt 16,18).

Un primer sopar a Roma, prop de plaça *Spagna*.

Arribat el gran dia vam acudir al Vaticà. Cal reconèixer que la diplomàcia vaticana semblava no haver previst la puntualitat del grup, així que vam haver d'esperar en l'escalinata interior del Palau Apostòlic fins al moment d'entrar a la sala on se celebraria l'encontre. Ja asseguts, l'espera va ser emocionant. Per fi, va entrar el Sant Pare i el vam rebre amb un calorós aplaudiment. L'encontre va ser espontani, i ens va dir que per ell es tractava d'un dels moments feliços del ministeri petrí, igual que un pare amb els seus fills. Nosaltres ens vam sentir de la mateixa manera, com a fills amb el pare, gaudint de la seva proximitat i tendresa. En acabar l'audiència, ens vam acomiadar cantant el Virolai a la Mare de Déu.

Ja de retorn a la residència, comentàvem la visita pels carrers de Roma, amb un cel tapat i plujós, però enlluernat pel record del moment viscut. En donem gràcies!

En acabar la missa a la Cripta dels Papes, foto a la sagristia de la basílica de Sant Pere. D'esquerra a dreta: Mn. Bernat G., Mn. David Á., Mn. Joan M., Mn. Manolo R., bisbe Javier V., Mn. Josep S., Mn. Salvador B. i Mn. Pere M.

Raúl Tornavacas Pérez
Etapa Discipular

Un gran estímulo para el ministerio

Experiencia a un paso de recibir la ordenación sacerdotal

Mn. Josep Sellarés, Mn. Bernat Gimeno, Mn. Manolo Rodríguez, Joan Piñol, Santi Claret y Pietro Damaceno en la entrada de la basílica de San Pedro.

Visitar Roma siempre es emocionante. Su historia camina junto con la del cristianismo. El imperio romano vio cómo nació el cristianismo y cómo pasó de religión perseguida a ser la oficial. En esta peregrinación a la Santa Sede he tenido la oportunidad de disfrutar de nuevo de esta maravillosa ciudad, donde la historia surge en cada esquina.

Han sido tres días inolvidables los que hemos pasado en Roma los seminaristas de Barcelona y Sant Feliu de Llobregat. Además de disfrutar de la ciudad, de los vestigios del imperio romano, del Vaticano y de sus museos, el acontecimiento más esperado fue conocer al papa Francisco.

La espera de la audiencia privada hasta que pudimos escuchar y saludar al Santo Padre, fue un momento de nervios y emoción. Después, durante casi una hora, pudimos hacerle preguntas. Con la claridad que le caracteriza, nos contestó a todas ellas.

Hubo tres reflexiones que destacaría y que me ayudan en estos momentos de preparación para el presbiterado: la pastoral del pueblo, el perdón y el acompañamiento.

Como futuros sacerdotes, debemos estar entre el pueblo y como el Papa ha dicho a menudo: Hay que oler a oveja. Nosotros comenzamos a crecer cuando estamos en medio de todos los que sufren, los enfermos y las personas mayores. Aunque la sociedad haya abandonado a Dios, nosotros podemos ser testimonios de que Dios no la ha abandonado. Por otro lado, el clericalismo no puede oscurecer nuestro corazón ante la realidad de nuestro alrededor y ante la misión que el Señor nos confía.

Perdón es una palabra que hoy cuesta mucho decir. El Papa resaltó la necesidad de perdón que hay hoy en día, así como la importancia de recibirlo perdón del Señor por medio de la confesión. Nos pidió que no nos convirtamos en jueces ante las debilidades y caídas que tienen los demás. Además, el Santo Padre nos recordó que él también es pecador. Y, nosotros, ¿no lo somos?

Sobre el acompañamiento, son muchas las ovejas perdidas que necesitan ser guiadas y acompañadas. Pero, para ello, es necesario estar presentes entre el pueblo.

La oportunidad de conocer al papa Francisco quedará en mi memoria para siempre. Esta experiencia, precisamente, se ha dado en el año en que he tenido la alegría de recibir el ministerio del diaconado, camino, si Dios quiere, del orden del presbiterado. Ha sido un gran testimonio para mi vida y para mi ministerio. Recordaré con gran cariño el viaje a Roma, la fraternidad con mis hermanos del Seminario y, sobre todo, la experiencia de conocer personalmente al Papa, con su cercanía y el cariño con el que nos habló en todo momento.

Para mí, el papa Francisco ya era un referente, pero esta visita ha confirmado cómo ha de ser mi ministerio diaconal y, si Dios quiere, el presbiteral. Su alegría es un gran ejemplo. Como cristianos hemos de vivir nuestra vida con gran alegría. En una sociedad vacía en su interior, con demasiadas cosas banales, seamos ejemplo de alegría y esperanza, en nuestra vida y en nuestras acciones.

Mn. Manuel Sagrado Corazón Rodríguez Garrido
Etapa Pastoral

Edificats sobre la Tradició apostòlica

Cripta dels Papes i sepulcre de St. Pere

La Cripta dels Papes.

Divendres començàvem la jornada celebrant l'Eucaristia a la cripta de la basílica de Sant Pere del Vaticà, on hi ha enterrats diversos pontífexs, al mateix nivell i a pocs metres d'on descansen les restes de l'apòstol Pere. En l'homilia, Mons. Javier Vilanova ens convidava a meditar algun moment de la vida de sant Pere, i a adonar-nos del gran do de poder reunir-nos el dia següent amb el seu successor. Personalment, en aquell moment se'm feia present la institució de Pere com a roca de l'Església, sobre la qual està literalment edificada la gran basílica on ens trobàvem i l'Església universal que aquesta representa. Unida a l'acció de gràcies de l'Eucaristia, em sorgia una viva pregària d'agraïment pel fonament sòlid de la Seu de Pere, sobre la qual pot descansar la nostra fe. També em sorgia una pregària d'intercessió pel Papa Francesc, perquè el Senyor l'assisteixi en el gran pes del govern de l'Església.

Després d'una estona per a la pregària personal i una visita ràpida a la basílica de Sant Pere, on també hi va haver temps per pregar davant les tombes de sant Joan Pau II, sant Joan XXIII i sant Pius X, ens vam dirigir als museus vaticans. No disposàvem de molt temps per entretenir-nos en la infinitat d'obres que omplen les llargues galeries, però ningú va sortir sense haver-se detingut almenys en les magnífiques pintures de la capella Sixtina i haver deixat perdre la mirada en els seus incomptables detalls. Escenes tan famoses com la creació d'Adam o alguns detalls del judici final impressionen enormement en directe per la seva gran expressivitat, encara que les hàgim pogut veure reproduïdes tantes vegades.

Havent dinat i per cloure el dia, ens esperava possiblement una de les experiències més especials del viatge i que més ens ajudaria a acabar-nos de preparar per viure l'audiència amb el Sant Pare. Dividits en diversos grups vam poder visitar les *Scavi* de Sant Pere, la necròpolis del segle I que es troba just a sota de la basílica i en la qual es va identificar la localització exacta de la tomba de Pere. Va ser fascinant poder comprovar com l'altar major de l'actual basílica s'alça exactament sobre el punt on es troba la sepultura original del príncep dels apòstols. Igual d'impressionant va ser poder veure els ossos de Pere, que es van descobrir a l'interior d'un mur adjacent a la tomba original, on els havien amagat en l'època de les invasions bàrbares.

Aquesta visita ens va permetre descobrir la solidesa amb què s'havia transmès, des dels inicis del cristianisme, la situació exacta de la tomba de Pere. Personalment, també va significar per a mi una oportunitat única per refermar la fe en la Tradició apostòlica. Si el sepulcre de Pere ha estat testimoniat tan fidelment amb el pas dels segles, amb quina integritat no s'haurà transmès fins als nostres dies el dipòsit de la fe, que és el veritable tresor de l'Església! Poder comprovar que les restes de l'apòstol es mantenen incommovibles on sempre s'havia cregut, penso que és per a nosaltres com un estímul a renovar la nostra adhesió i el nostre amor a la Seu que ell va ocupar i que avui ocupa el Papa Francesc. Aquesta és veritablement la pedra sòlida sobre la qual s'edifica l'Església, des de la qual es custodien intactes els continguts de la Revelació a través de la història.

Antoni Barenys Queralt
Etapa Configuradora

Donant gràcies pels dons rebuts

Per acabar, diferents itineraris a gust de tothom

Era dissabte i ens trobàvem a la Ciutat Eterna. Quin gran nombre de papes, màrtirs i sants havien deixat la seva empremta en aquelles pedres venerables...

Com que hi havia tanta varietat de gustos entre els seminaristes, es van formar diversos grups per fer la sortida de la tarda. Un grup va caminar seguint una ruta gastronòmica, capitanejada per Mn. Pere Montagut. Gairebé vint quilòmetres amunt i avall, tot tastant delícies romanes! Un altre grup més reduït es va adherir a les explicacions d'un professor cicerone, amic de Mn. David Álvarez. També hi va haver uns pocs que van atrevir-se a deambular per lliure. Restava un últim grup, format per Mn. Bernat Gimeno, tres o quatre seminaristes i jo. El cap de l'expedició era en Daniel Delgado, entès en història i en ciències arqueològiques.

Participants de la ruta *centre històric i degustacions gastronòmiques.*

Vam sortir ben d'hora del nostre allotjament, la Residència *San Juan de Ávila*. La primera parada era la Basílica de Sant Pau Extramurs. Dins la inigualable magnificència d'aquesta imponent abadia benedictina destacava el sepulcre de Sant Pau, amb unes cadenes que s'atribueixen al seu captiveri.

Allà vam passar una llarga estona pregant. Ressonaven en els nostres cors les paraules de l'Apòstol: "ja és hora que us desvetlleu! Ara tenim la salvació més a prop que quan vam abraçar la fe. La nit és avançada i el dia ja s'acosta. Despullem-nos, doncs, de les obres de la fosca i revestim-nos de l'armadura de la llum." (Rm 13, 11).

En sortir, vam continuar caminant. Aquest cop les nostres passes es van tornar reflexives, contemplatives. Es va fer fosc i el camí feia pujada. De sobte, creuant un jardí de tarongers, una tènue llum reflectia la Ciutat del Vaticà. Quina bellesa! Vam seguir l'itinerari...

Antoni Manzanera, Juan Eusebio Brea i Guillem Lisicic a la plaça de St. Pere.

Espontàniament, alguns de nosaltres vam començar a cantar cançons, a una, dues i més veus. Tal com demanava Sant Pau: "Digueu tots junts salms, himnes i càntics de l'Esperit, cantant al Senyor i lloant-lo en el vostre cor" (Ef 5, 19). L'alegria que portàvem al cor havia de vessar cap a fora.

Més endavant, el Dani ens va indicar on estava ubicat l'antic circ, on van morir tants màrtirs. Vam tenir uns instants de pregària i d'admiració per aquells que van deixar que la seva fe fos provada com l'or és provat al foc (Cf. 1Pe 1, 7).

Sortosament, pel camí vam trobar una capella on estava el Santíssim exposat. Allà vam poder donar gràcies a Déu per tots els dons rebuts en aquell dia.

No dubto que gràcies a aquest pelegrinatge vam sortir tots reafirmats en la fe. Ara, recordant allò viscut, penso que tot ha estat possible perquè una persona com sant Pau va respondre generosament a la crida de Jesucrist, i es va llençar valent a predicar l'Evangeli al món sencer. Roma no seria avui el mateix sense aquestes figures colossals que la van re-esculpir: Pere i Pau!

Josep Maria Batlle Prats
Etapa Discipular

Fer del nostre cor, el Cor de Crist

Testimoni de l'Admissió als Ordes

Tres seminaristes de la diòcesi de Barcelona, l'Armand Kamnang, en Joan Xipell i en Peter Kibiru, vam rebre el passat 19 d'octubre l'Admissió als Ordres Sagrats a la capella del Seminari. Aquest ritu suposa un pas significatiu en l'itinerari de formació cap el presbiterat i se celebra en l'equador del procés formatiu, quan els seminaristes passen de l'etapa discipular a l'etapa configurativa. En aquest moment, els candidats manifesten públicament el seu desig de seguir en el procés cap al sacerdoci. Per part seva, l'Església reconeix que els candidats han assolit la maduresa suficient per tal de poder seguir un camí més profund i conscient de seguiment de la voluntat de Déu.

Joan Xipell, Armand Kamnang i Peter Kibiru amb el bisbe Agustí i l'equip de formadors.

La capella del seminari es va omplir de familiars, amics, gent de les parròquies i mossens que s'hi van voler fer presents per acompanyar-nos en la nostra nova resposta a la crida de Déu.

L'eucaristia va ser presidida per mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat. Recollint les paraules proclamades a les lectures de la celebració, es va adreçar a nosaltres afirmant que el motiu de la celebració era la coincidència de dues voluntats, la de seguir el camí cap el presbiterat i el reconeixement, per part de l'Església, dels elements fonamentals de la vocació en els candidats. Aquesta coincidència de voluntats es va fer palesa en el moment en què el bisbe ens va cridar a cadascú pel nostre nom i vam respondre: "Soc aquí". Més tard se'ns preguntaria si volíem continuar la preparació per a poder ser aptes per rebre un ministeri de l'Església i formar el nostre esperit per a poder servir fidelment Crist i el seu Cos, que és l'Església. "Sí, ho vull" va ser la resposta que vam donar públicament al que se'ns demanava.

Familiars, mossens i altres amics van omplir la capella del Seminari.

Moments previs a aquest sí, el bisbe s'adreçava a nosaltres dient-nos que hem rebut uns dons al llarg de la vida que són un regal del Senyor: la família, els amics, les nostres capacitats... El regal més preuat, però, que és el gran do, ha sigut la crida a la vocació presbiteral. Per tal de poder-la seguir, ho hem deixat tot per un dia, i si és la voluntat de Déu, poder comunicar l'evangeli i la salvació al món com a sacerdots.

Certament, aquest és un do gratuït, com deia l'Evangeli que es va proclamar: "S'exigeix molt d'aquells a qui s'ha donat més". Tots tres podem afirmar que aquest do ens sobrepassa i que la nostra resposta és fruit de l'amor rebut. Per a nosaltres, ens deia el bisbe, comença un període "en el què la persona que s'ha fet do per Jesucrist amb disponibilitat mira de fer, del seu cor, el cor de Crist, apòstol i sacerdot".

Peter Kibiru Waithira
Etapa Configuradora

Trobades per Tots Sants i Nadal

L'acompanyament vocacional al Seminari Menor

El bisbe Javier amb els escolans i els seminaristes a la trobada *Holywins*.

Els Sants sempre guanyen (*Holywins*). Així vam començar el novembre la primera trobada d'escolans del nou curs. Estava orientada a la festa que l'Església celebra el dia 1 de novembre: la solemnitat de Tots Sants, on contemplem tots aquells fidels difunts que ens han precedit i ja es troben al cel. Aquesta jornada pretenia remarcar com tots estem cridats a la santedat, demanant Déu quina és la nostra vocació per poder viure-la en l'amor.

Quan els escolans s'inscrivien a l'activitat, rebien per correu un sant a l'atzar, amb un dibuix que contenia una característica pròpia d'aquest així com la seva indumentària. Havien de fixar-se en aquests aspectes del sant assignat i venir a la trobada disfressats. Alguns dels exemples dels que anaven vestits els escolans de la diòcesi son: sant Josep Moscati (metge), sant Francesc Marto (pastor), sant Expedit (soldat), sant Joan Pau II (papa), sant Francesc Xavier (missioner), etc. Mitjançant les diverses activitats, els escolans anaven descobrint diverses qualitats i virtuts dels sants i com aquests han entregat les seves vides per amor a Déu i els germans.

Un mes després, el 17 de desembre, vam gaudir de la tradicional trobada de Nadal, on se celebra l'imminent naixement de nostre Senyor Jesucrist. Primer va tenir lloc un memorable espectacle de titelles orientat a totes les famílies dels escolans que ens va oferir Mn. Carles Palos. Després vam compartir una agradable estona familiar amb una xocolatada i una cantata de nadales. La trobada va ser molt positiva i es va crear un clima molt familiar.

Com que ja s'acosta la Solemnitat de Sant Josep (19 de març) s'ha començat a preparar el desitjat torneig de futbol. Per diverses categories d'equips, depenent de les edats, els escolans competeixen per guanyar la copa "Sant Josep 2023" que l'any passat va ser per la parròquia de Sant Enric d'Ossó. Escolans entre el 8 i 17 anys participaran enguany, el proper 19 de febrer de 17h a 19h, per veure qui es portarà el trofeu. Aquesta activitat vol remarcar, mitjançant el futbol, la figura vocacional de sant Josep, l'espòs de la Mare de Déu. L'esport, quan està bé orientat, és un mitjà ideal per transmetre valors cristians com el respecte, el companyerisme, l'esforç, la generositat, l'alegria, la sinceritat... La figura i l'exemple de sant Josep ens ajuden per aprendre'ls mitjançant l'esport. Ell va ser un exemple de superació en les diverses dificultats que es va trobar en la seva missió de ser el pare adoptiu de Jesús. L'escassetat econòmica en que vivien, la fugida a Egipte... son alguns dels exemples que ens mostra l'evangeli de Sant Lluc.

Totes aquestes trobades tenen un rerefons vocacional, on les diverses famílies i els propis escolans de la diòcesi poden conèixer de més a prop el Seminari. Així, es pot despertar en els més joves el desig de la vocació al ministeri ordenat, servint al Senyor en els germans.

Mn. Joan Mundet Tarragó
Formador del Seminari Menor

Entrevista a Filomena López Toledano, Filo

"Mi primera impresión: Yo quiero estar aquí mucho tiempo"

Xavi Campmany y Guillem Lisicic con *Filo* en el claustro Sant Miquel del Seminario.

Del campo cordobés al campo de La Conreria. Y de La Conreria a los pucheros del Convictorio, para acabar finalmente en el Seminario Mayor. Años de servicio y entrega. Años ayudando a alimentar y construir el presente y futuro de la Iglesia. Filomena López Toledano, Filo como todos la llamamos, ha trabajado durante 34 años vinculada al Seminario. La entrevistamos en exclusiva para el *Portal Obert*.

Querida Filo, a lo largo de estos años, te hemos conocido a través de la atención que nos has dedicado y el cariño con que has cuidado tu trabajo. Te conocemos por tus gestos; pero háblanos de tu historia personal, para conocerte todavía más. Has dejado huella en el Seminario: ¡Cuéntanos algo de tu vida más allá de estas paredes, queremos saber más de ti!

Soy cordobesa, mi familia trabajaba el campo. Son recuerdos muy duros, pues tuve que dejar el colegio para trabajar. Le sucedió lo mismo a la mayoría de jóvenes de mi edad: tuvieron que dejar los estudios para ayudar en casa. Trabajaba en la parcela paterna. Cultivábamos trigo, algodón, maíz y roturábamos el huerto. Mis hermanos, en cambio, trabajaban otras parcelas, también para ayudar a la familia.

Desde los trece años estuve trabajando. Durante el día, en el campo y, por la noche, hacía *permanencias* trabajando también. Hacía lo que podía para estudiar.

En 1975, mis padres tomaron la determinación de emigrar y venir a Barcelona con toda la familia y sin nada, para empezar de nuevo. A los dieciséis años empecé una nueva vida en Badalona, empecé a trabajar en una fábrica, hasta que cerró, y luego estuve siete años sin un trabajo estable.

Años duros, pero, sin duda, la mejor época ha sido el trabajo en el Seminario, cuando he trabajado para y con vosotros: mis mejores años.

Y, ¿cómo llegaste al Seminario?

Llegué por recomendación de una señora que trabajaba en La Conreria y por un contacto familiar. Estuve pensando si ir o no, porque la casa estaba situada en el monte y porque era un trabajo para solo tres meses; subía en coche y bajaba varias veces al día... Y me acabé quedando.

¡De "solo tres meses" a treinta y cuatro años! ¿Qué te llamó la atención para quedarte más tiempo?

En 1988 tenía treinta años y llevaba siete sin un trabajo estable. El trabajo en La Conreria me dio estabilidad laboral, pero más allá de esto, no lo dudé un instante. Mi primera impresión con el Seminario Menor fue esta: "Quiero estar aquí mucho tiempo". Me gustaba estar con los niños y seminaristas, y compartir su día a día.

¿Cuál era tu tarea en esos años?

Ayudaba a las hermanas carmelitas misioneras, y me encargaba de gestionar sobre todo los recreos con los chavales. Por aquel entonces eran entre veinte y treinta seminaristas menores y, además, venían más niños de otros pueblos para asistir a las clases que se daban en La Conreria.

¿Podríamos decir que tu papel maternal empezó ya en esos años?

En realidad, no solo estaba presente en los recreos y los patios. También me dedicaba a la limpieza de las aulas y planchaba, además de apoyar a las hermanas. Desde la discreción y el trabajo. Han sido años muy gratificantes, pues en La Conreria los chavales eran muy felices: se relacionaban con otros niños y, además, era un lugar impresionante: mucho terreno, piscina y había campos para hacer deporte.

Cuéntanos cómo viviste el traslado al Convictorio y cómo se vivió aquella época...

Los seminaristas menores notaron el cambio: pasaron del campo a la ciudad y para algunos fue un cambio brusco, aunque luego se acabaron adaptando. Por las mañanas iban al colegio y volvían por la tarde.

Durante ese tiempo, estuve encargándome de las cenas y de las limpiezas, haciendo horario partido durante un año... Pero, ¡a mí lo que me dieran, el trabajo que me asignaran, porque el trabajo me encantaba!

¿Y esta pasión por el Seminario?
¡He estado más tiempo en el seminario que fuera! Cuando cerró La Conreria, las demás trabajadoras lo dejaron... Pero yo quise seguir y luché por trabajar en el Seminario. Por entonces llevaba la administración Mn. Ignasi Torrent y él me propuso que aceptara la indemnización, pero yo quería seguir trabajando con los chicos, era feliz con ese trabajo. De hecho, Mn. Josep Anton Arenas me entrevistó en el obispado y acabó por ficharme para el Convictorio.

No obstante, el Convictorio cerró pocos años después y trasladaron a los chicos al Seminario Mayor, en la calle Diputación. Reformaron la actual residencia de San Miguel y la adaptaron para los menores. Ya vivían aquí los seminaristas mayores, bajo la dirección de Mn. Francisco Prieto.

¿Es cuando desembarcas en el Seminario Mayor que empiezas a tener más relación con los seminaristas?
Sí, pero no inmediatamente, porque los del Menor no compartían comedor con los mayores, eran dos residencias separadas; les subía la cena y, a mediodía, la comida.

Por otro lado, las hermanas religiosas aún estaban aquí con los mayores: yo echaba una mano con los menores, aún tenía poco contacto con el Mayor.

Y cuando se marchan las hermanas es cuando empiezo a tener mucha relación con los mayores. Aunque ellas no querían marcharse, tuvieron que aceptarlo porque eran solo tres monjas mayores. Se vivió con gran pena; de hecho, la hermana Dolors se había estado encargando de todo y era muy querida.

¿Qué recuerdo guardas de la relación con los compañeros de trabajo y con los equipos de formadores a lo largo de estos años en el Seminario Mayor?
Con los trabajadores de la casa ha habido siempre un ambiente familiar, no había un ambiente "empresarial". Siempre muy unidos, y cuando chocabas con algo, seguíamos unidos. Hemos trabajado con cuatro caterings diferentes e incluso llegamos a llevar la cocina durante dos años enteros.

Del mismo modo, con todos los rectores he tenido sintonía, les tengo mucho cariño y me acuerdo mucho de ellos. Se han portado muy bien conmigo y han sabido valorar mi trabajo.

Fíjate tú, durante el estado de alarma tuvimos la sensación de inestabilidad, porque no sabríamos cuándo volveríamos. Fuimos al ERTE y a los pocos meses, en julio, ya estábamos preparando la vuelta de los seminaristas, en septiembre. ¡Con mascarillas, pero adelante!

Filo, estuviste parada diez meses por una delicada operación de corazón. En el Seminario nos sentimos "huérfanos". ¿Cómo viviste tú este parón forzado?
Sí, estuve parada diez meses: los médicos me dijeron que veían difícil que volviera a trabajar; pedí el alta, con el visto bueno de los médicos y quise volver a trabajar. Respetaron mis tiempos para volver al Seminario. Ahora, la realidad habla, y aunque mi cabeza quería seguir trabajando, el corazón operado me decía que tenía que parar y jubilarme.

Quizás uno de los rasgos que más ha definido tu presencia entre nosotros ha sido, más allá de la atención y el cuidado, la discreción. Como una madre que sabe callar y esperar, así te vemos nosotros, como una madre que siempre ha estado ahí y con la que se puede contar.
Cada vez que veía a un seminarista que no estaba bien, lo veía enseguida. Os he visto crecer y evolucionar en el tiempo que os he ido tratando. He llevado a cabo una convivencia más escondida, más discreta. Yo iba a trabajar, pero en realidad venía a estar con vosotros y esto era lo que me daba ánimos y me motivaba. Y por eso yo no tenía horarios para empezar y terminar. ¡Cuando uno hace las cosas a gusto y queriéndolas hacer, no te pesa el horario, las haces con naturalidad!

Y si faltaba algo, hacía lo imposible por ayudar y estar al tanto de lo que necesitara cada uno.

Es que yo os siento como hijos míos, como familia mía. Cuando alguien me pregunta: "¿Dónde trabajas?", yo le respondo: "En el seminario, con *mis* niños. Son mayores pero son mis niños. A quien Dios no le da hijos, le da seminaristas...".

(Se emociona)

Después de tantos años, muy agradecidos, hicimos una buena despedida a *Filo*.

Es complicado explicarlo; yo lo he vivido con intensidad. Ha habido días difíciles, no lo vamos a negar, pero ha sido un tiempo feliz.

Nosotros te agradecemos de corazón el servicio y amor a la Iglesia: ¡el trabajo silencioso, pues "entre los pucheros también anda Dios"!, como decía Santa Teresa de Ávila.
Mira, yo ya venía de un ambiente creyente, pero serviros me ha ayudado a crecer más en la fe. Con el tiempo se acentúa quién es Dios.

Estos treinta y cuatro años que he estado aquí han sido los años más felices laboralmente hablando, porque he disfrutado trabajando para vosotros. También emocionalmente hablando, pues he aprendido a quereros mucho... Y a echaros de menos, como me sucede ahora. Esto lo considero una manera de encontrarme con Dios.

Y, ahora, ¿qué te depara el presente?
Me voy acostumbrando a la nueva vida: he empezado a hacer ejercicio y estoy pensando en apuntarme a un cursillo de informática. ¡Ahora vivo sin prisas!

El futuro ahora lo veo con calma, no quiero precipitarme demasiado, quiero hacer las cosas poco a poco. Quiero buscar algo para hacer por las tardes. Quisiera viajar, me apetece. Y disfrutar un poco más de la familia, la tengo aquí, aunque tengo aún un hermano en Córdoba.

Filo..., ¡gracias de nuevo!
Solo quiero daros las gracias a todos, en especial a los equipos de formadores. Seguiré viniendo por el Seminario, porque es difícil desconectarme de aquí... Gracias por todo y por tanto que me habéis dado.

Llevo a los seminaristas en el corazón y en la oración, rezo en definitiva por mis niños.

La nostra estimada Filo s'ha jubilat: després de tants anys al servei de l'Església i, concretament, al Seminari, l'acomiadem amb el cor ple d'agraïment. No només perquè ens ha cuidat maternalment, sinó perquè com diu el número 30 de la constitució Lumen Gentium: «els pastors sagrats coneixen prou bé la importància de la contribució dels laics al bé de tota l'Església». La Filo ha treballat a través del seu carisma i servei a «l'obra comuna», i desenes de generacions de mossens diocesans han crescut i han estats edificats a través de la seva atenció en l'amor, tot formant un Cos, que és l'Església.

Xavier Campmany de Arquer
Etapa Configuradora

Guillem Lisicic Lopátegui
Etapa Configuradora

Foto de archivo de todo el personal del Seminario tomada en el año 2006. *Filo* aparece a la derecha del entonces Rector, Mn. Turull.

Experiència de voluntariat a Ucraïna

"Ves en nom del Senyor i porta el seu amor."

Daniel acompanyat dels seminaristes Bohdan (esquerra) i Yura (dreta).

Quan des d'Ajuda a l'Església Necessitada em van proposar anar a Ucraïna, després de meditar-ho i resar-ho davant el Senyor, la meva resposta va ser un sí ingenu alhora que, sense saber bé perquè, confiat. Durant tot el viatge d'anada em van acompanyar unes paraules que un bon sacerdot em va dir abans de marxar: ves en nom del Senyor i porta el seu amor. Jo en nom del Senyor? Vaig sentir una immensa responsabilitat i alhora la sensació de tenir enfront de mi quelcom que em sobrepassa: el seu amor.

El destí va ser Kamyanets Podilsky, una petita ciutat del sud-oest d'Ucraïna allunyada del front de guerra que ha acollit molts refugiats de les zones més conflictives. Allí, com en tot el país, l'Església s'ha unit en els dos signes que la reconeixen com a tal: l'oració i la caritat. Cada dia, després de resar els oficis, celebrar la Santa Missa i demanar la pau a Déu amb tots els fidels de la Catedral, anàvem a donar un cop de mà a Càritas juntament amb altres seminaristes ucraïnesos. I haig de dir que dues coses, que en veritat són una de sola, em van arribar al cor: l'amor a Jesús en l'Eucaristia i l'amor a Jesús en els germans. Ambdues sempre han d'anar unides, i allí vaig poder veure un poble que amb fe demana la pau davant el Santíssim, amb esperança confia en Déu Pare i amb caritat acull als seus germans refugiats moguts per l'Esperit Sant.

Allà vaig poder escoltar també històries de molt dolor. Menjar en la mateixa taula amb algú que ha estat en una presó a Krimea pel fet de ser sacerdot catòlic m'ha fet pensar en què vol dir ser de Crist. Escoltar una dona que té marit i fill en el front confessar que demana a Déu no odiar mai als seus germans russos m'ha fet veure un reflex de la misericòrdia de Déu. I conèixer la història de la fugida d'una família durant un bombardeig, veient cossos calcinats per les explosions, m'ha fet estar segur d'una cosa: Crist en la seva Creu ha assumit també totes les nostres creus, i per la seva passen totes les nostres.

Fins i tot la situació de guerra, l'hospitalitat de tots amb mi, des de monsenyor Leon Dubrawski fins als joves de la Catedral, també és una cosa que haig de recordar. Tot allí és d'una pobresa física i espiritual que és en veritat humilitat pura. Conèixer a sacerdots tan enamorats de Jesús en un ora et labora constants i estar amb sants seminaristes mentre sonaven alarmes per tota la ciutat tan sols em porten a dir gràcies. I als qui llegiu aquestes línies, que no són res més que un simple testimoniatge més de la presència del mal a la terra i del triomf de l'amor del Senyor sobre aquest, us demano que reseu per a tornar a dir un cop més i sempre: glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau als homes.

Daniel Delgado Navarro
Etapa Discipular

El nou pessebre del Seminari, amb la col·laboració de tots!

Enguany, al Seminari Conciliar de Barcelona, hem volgut fer un pessebre més gran, que vagi creixent, en el qual es pugui implicar tothom qui vulgui. Com? Apadrinant alguna figureta.

Aquesta iniciativa ha sorgit d'un grupet de treballadors de la casa del Seminari: l'Imma Guzmán (tècnica de la Biblioteca Pública Episcopal), l'Emili Sierra (coordinador general), en Javier Osés (administrador), en Miquel Lirio (gerent del CPL), Mn. David Álvarez (formador). També un agraïment a molts d'altres que han aportat el seu temps i el seu treball: treballadors de la casa i seminaristes.

Hem organitzat amb aquest esdeveniment un Tió solidari (recollint uns 200 quilos d'aliments pel Santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda), i un concert de Gospel amb el cor Free Choir dirigit per Vicen Alfonso i acompanyat al piano per Iris Abancó.

Moltes gràcies a tots els qui heu col·laborat i participat, i els que heu fet possible aquest pessebre, que esperem que l'any vinent sigui més gran.

